

SBORNÍK

- slohové práce žáků ZŠ a MŠ Mšec
- školní rok 2009/2010
- Téma: *Kdo je přítel, kdo je nepřítel*

KATEGORIE I. (6. a 7. třída)

1.

Mám širší okruh přátel, ale jen některým můžu důvěřovat naplno. Třeba Tereza a Marika - ty vědí vše, co vím já. K některým „přátelům“ jsem časem ztratila důvěru. Teď si dávám větší pozor na to, než někoho označím jako svého přítele. Někdy nestačí ani dlouhá doba, abychom poznali nějakého člověka dopodrobna. Trvá to hodně dlouho a někdy i několik let. Nám se může zdát, že někoho známe moc dobře, ale on si s námi může jen tak hrát, nemusí nám říct všechno a tak. Od jisté doby si dávám pozor i na nepřátele. Ti nám někdy můžou život pěkně "osolit", jak se lidově říká. A přátelé přes počítač? Těm se nedá věřit snad už vůbec. Vymyslí si falešnou identitu a mají nás jakou svou hračku - to můžou nepřátelé také udělat. Nepřítel může na nás vymyslet ještě horší věc a to pomstu. Někdy se stává, že jejich past na někoho jiného se obrátí na ně samé. To je můj pohled na přítele a nepřátele.

Kandlerová Sabina

2.

Nepřítel je málo, ale pravých přátel ještě méně. Když se tak rozmýšlím kdo je můj nepřítel a kdo můj opravdový přítel, tak mě skoro nikdo nenapadá. Protože když si myslíte, že toho dotyčného znáte dobře, ukáže se, že i kvůli úplné hlouposti ztratí u vás důvěru. Přítel se nejlépe najde v nouzi. Když nevíte kudy kam, objeví se najednou pravý přítel, do kterého byste to ani neřekli, že vás někdy podrží. Ale když se s těmi, co se na vás vykašlali, usmíříte, zapomenete, že vás někdo podržel nad vodou. Proto nemůžu posoudit jestli mám přátelé nebo nějaké nepřátele. Mám přátele, ale

myslím, že kdyby se o mně něco rozneslo po naší škole, uvěří tomu přítel i nepřítel! ☹️ Radši se totiž všichni přidají k většině, než aby byly třeba dvě osoby proti několika. Já osobně žádné nepřátele nemám, nebo si alespoň nemůžu vzpomenout a myslím si, že nepřátele jako takové mít nikdy nebudu. Jsem ráda za to, co mám a že se s kamarády někdy pohádáme, to vůbec nevadí, protože vím, že se zase usmíříme. 😊

Anna Pernicová

3.

V malé vesničce jménem Lidice, která leží nedaleko hlavního města Prahy, žila před válkou spokojeně jedna rodina, o které vypráví můj příběh. Ani v nejhorším snu by je nenapadlo, co všechno je potká. Nejlepší rodinný přítel, který bydlel v Německu vstoupil do německé armády a slepě poslouchal rozkazy nadřízených. Toho osudného dne se na rozkaz Německé říše postavil proti všem svým přátelům a připravil je o život. Němečtí vojáci vyvedli brzo ráno všechny, nic netušící občany Lidic ven ze jejich domovů... Muže postavili za vesnici ke zdi a všechny je tam postříleli. Ženy a děti odvezli do koncentračních táborů. Většina žen a dětí zahynula v plynových komorách a nebo ještě dříve na velice špatné podmínky v táborech. Některé děti „byly ušetřeny od smrti“, vybrali je na převýchovu do německých rodin. Tohle všechno, tento hrůzný čin s opravdu odehrál v Lidicích a byl pak zopakován i v Ležákách. Toto je jen jeden z mnoha příkladů toho, že i ten nejlepší přítel se může změnit v největšího nepřítel. Věřit můžeme skutečně jen sami sobě. Válka asi byla strašná doba. Jsem rád, že jsem tu hrůzu nezažil. Každým rokem si osud lidí z Lidic v červnu připomínáme a doufáme, že už nic takového nenastane.

Stanislav Horník

4.

Adolf Hitler byl ze začátku přítel pro lid v Německu. Adolf Hitler dával lidem práci, mohli pracovat jako vojáci nebo dělníci. Adolf Hitler začal obsazovat různé země v Evropě. Obsadil celou Evropu. Začal si říkat VŮDCE. Dokonce založil Hitlerovu mládež, jednotky SS, Wehrmacht a Gestapo. Začal stavět koncentrační tábory. Zrovna tam nechal Hitler poslat všechny ženy z Lidic. Do koncentračních táborů Hitler nechával posílat všechny Židy. On tvrdil, že Židi jsou nečistá rasa a musí se vyhubit. Také zakládal ghetta. Když se řeklo Adolf Hitler, tak se lidé začali bát. Válka trvala celých dlouhých 6 let a pro většinu lidí to bylo peklo. A tak najednou byl z přítele pro všechny nepřítel.

Miroslav Juna

KATEGORIE II. (8. a 9. třída)

1.

Všechno se to přihodilo 10. června 1942. Když celá rodina včetně mě spala, tak se ve vesnici začal rozléhat hrozivý rámus. Okamžitě jsme se vzbudili - tatínek, maminka, já a můj starší bratr. Nikdo nevěděl, co se děje. Slyšeli jsme křik německých vojáků a dunění tanků. Nebyla slyšet ani slova rodičů, ani sebe jsem neslyšela. Za chvíli někdo pažbou od zbraně mlátil do domovních dveří a následně na to je vyrazil. V tu chvíli jsem ani nemohla přemýšlet o důvodu, který by tuto situaci vysvětloval. Byla jsem hrozně vystrašená, bylo mi teprve 6 let. Ve dveřích se objevili němečtí vojáci, vytáhli nás z domu a potom ho zapálili. Viděli jsme, jak hoří náš dům, všechny věci vzplanuly, všechny vzpomínky...

Nestáli jsme tam dlouho, ve vesnici byl hrozný zmatek, všude jen hluk a zvuk zbraní. Doteď si pamatuji strach v matčiných očích.

Vedli, spíš strkali, nás ke stodole, snažili jsme se držet při sobě. Nevedli jenom nás, ale i všechny ostatní obyvatele vesnice, tedy většinu. Všichni mluvili německy, bála jsem se, že nám ublíží. Donutili jít mého tatů s bratrem pryč. Věděla jsem, že je zle, protože se gestapáci vraceli s pravidelností až hroznou. Vždy vybrali deset mužů od patnácti let výše a odvedli je, potom byly slyšet jen výstřely, výkřiky a také prosby. Plakala jsem, všude jsem viděla vojáky se zbraněmi a ruiny domů. Vypadalo to jako noční můra.

Po chvíli k nám přišli muži, odtrhli mě od mámy a s ostatními dětmi naložili do vlaku. Co bude se mnou? A co s maminkou? Pouze tyto otázky se mi v těch chvílích honily hlavou. Byl tam hrozný chaos, přímo děsivý. Od té doby jsem nikoho ze své rodiny neviděla. Nikoho z těch, které jsem milovala.

Odvezli mě do Německa na převýchovu. Žila jsem mezi lidmi, které jsem nenáviděla, žila jsem tam, kde byli mí nepřátelé. Nenáviděla jsem zvuk německého hlasu, zvuk, který mi stále připomínal můj poslední den v Lidicích a zároveň můj nejděsivější den v životě. Jenom se modlím, abych něco takového už nikdy nezažila, protože to všechno mi zůstalo v hlavě. Mělo to být štěstí, že jsem přežila, ale někdy jsem si spíš říkala, že to byl větší trest než-li smrt. Byla jsem už dost velká na to, abych na tu hrůzu dokázala zapomenout. Silvie Hrochová

2.

Psal se rok 1942. Bydlela jsem v Lidicích a měla jsem tam dědu s babičkou. Jednou mě vzbudily kolem šesté hodiny ranní výstřely. Rozespálá jsem vstala a šla jsem se podívat, co se děje. Viděla jsem všude kouř a plno lidí, ptala jsem se: „Co se děje?“ Vyběhla jsem ven a v očích slzy, hledala jsem dědu a babičku, ale nikde jsem je neviděla. Gestapo obklíčilo Lidice, všechny lidi zatkli a potom popravili. Já jsem se schovala do cizího domu a pozorovala jsem to všechno, nikdo mě naštěstí v úkrytu nezahledl. Bylo to hrozné. Muži

byli zahnáni do sklepů nějakého statku. Děti a ženy byly odvezeny. Vojáci pečlivě prohledali všechny domy a zabili všechny obyvatele Lidic. Jeden voják našel i mě a mluvil dobře česky. Chtěl mě odvést, ale nakonec mi jen řekl, ať zůstanu tiše tam, kde jsem, že se vrátí a odvede mě tak daleko, aby se mi nic nemohlo stát. Nevěděla jsem, jestli mu mám věřit, ale nic jiného mi vlastně nezbylo, vyjít z úkrytu znamenalo skoro jistou smrt. Tak jsem tedy zůstala. O půlnoci se voják tajně vrátil, nevím, jak to dokázal a divila jsem se, že se nebál, kdyby ho se mnou našli, asi by zastřelili nás oba. Vypravoval mi svůj příběh... Rodinu mu na začátku války někam odvedli a on se vstupem do jednotek SS snažil pátrat po svých rodičích, zatím marně. Najednou se mi zdálo, že ho znám snad sto let, podařilo se nám utéct za hranice, prožili jsme spolu několik těžkých a pár krásných poválečných let, z vraždícího nepřítele se nakonec stal můj životní partner a přítel, spojovalo nás mnohé, i zážitek blízkosti smrti a ztráty blízkých, ale nejen to... Válka, to byla těžká doba.

Veronika Kloučková

3.

Ahoj já jsem Lukáš, jak dál je skoro jedno. Budu vám vyprávět, co se mně a mé rodině stalo 10.června 1945 v Lidicích. Určitě jste už slyšeli o té hrozné věci, co tam byla spáchána, ale já vám to převyprávím, jak jsem to viděl já. Co se vlastně tenkrát stalo?

Byl podvečer 9.června a já a mí kamarádi jsme už šli domů. Domlouvali jsme se, že se doma zeptáme, jestli můžeme spát pod stanem na louce u lesa, už bylo teplo a moc jsme se na tohle dobrodružství těšili. A rodiče nám to dovolili! Tolik jsme toho ten večer napovídali a nasmáli se, ale to ráno! Vzbudily nás pronikavé zvuky směřující od vesnice.

Vylezli jsme ze stanu a pozorovali jsme, že do vesnice jedou auta s německými znaky, zmateně jsme začali balit stan a pak jsme se

opatrně přibližovali k vesnici. Viděli jsme vojáky, jak běží barák od baráku a všechny budí a vyhání ven. Dospělé muže vodili do starého kravína a ženy a děti zavírali do školy. Báli jsme se, tak jsme radši zůstali schovaní. Najednou jsme uslyšeli křik od lesa, na jehož kraji jsme ne moc povedeně schovali stan.

Podívali jsme se a viděli jsme dva Němce, jak prohledávají náš stan. Hned poté začali vojáci zběsile okraj lesa prohledávat. Můj kamarád se lekl, že když ho najdou, že mu něco udělají, vyběhl k vojákům, aby jim řekl, že jsme nic neprovedli, ale nestačil ani promluvit, utíkal k jednomu z nich a najednou BUM! Výstřel! Ani jsem se nechtěl podívat tím směrem (bál jsem se, že uvidím to, co jsem si myslel, že se stalo). Seděl jsem s Jindrou od první třídy v lavici, byl to můj nejlepší kamarád...

Vojáci dál vše prohledávali, tak sem se musel líp schovat. Ale co se nestalo!!! Jeden z nich mě zahlídl! Podíval se mi do očí. A šel dál... Dominik Salášek

4.

Jmenuju se Eliška a je mi 15 let. Už od malička jsem žila se svou rodinou v Lidicích. Měla jsem tu i svého chlapce Tonda, kterého jsem milovala. Často jsme se scházeli u rybníka. Všude kolem Lidic byla nádherná příroda. Byly tu lesy, rybníky a louky, na kterých se pásli koně. Mezi tím stádem koní jsem měla i svého koně, jmenoval se Jurášek.

V Lidicích žila celá moje rodina. Byla jsem vždy šťastná, že všichni žijeme právě tady a všichni pohromadě.

Toho dne, kdy babička slavila 60. narozeniny, jsme s Tondou byli na procházce. Když jsme se už vraceli, tak jsme uviděli, jak se k Lidicím blíží německá auta plná vojáků.

Když jsme dorazili na okraj Lidic, viděli jsme hrůzu, co se tam dělá. Bylo to strašné, lidi křičeli, ženy i děti plakaly, všude byl zmatek. S Tondou jsme se na sebe podívali, dali si pusy (to jsme ještě nevěděli,

že se vidíme naposledy) a řekli si, že se musíme jít podívat na naše rodiny a potom, že se sejdem u rybníka. Ovšem když sem dorazila domů, čekal mě příšerný pohled, všude po našem domě byla krev, maminku a babičku jsem našla mrtvé v kuchyni, ale dědeček s tatínkem tam nebyli. Nevěděla jsem, co dělat, strašně jsem plakala, nevěděla jsem kam mám jít, bylo to strašné. Napadlo mě, že půjdu najít alespoň tatínka a dědečka. A tak jsem vyběhla z domu na ulici, utíkala jsem, jak nejrychleji jsem uměla, volala jsem přitom tatínka a dědečka, ale neozývali se.

Běžela jsem pořád dál a dál, až jsem doběhla k jedné zdi kde bylo mnoho mrtvých mužů. Bála jsem se tam i podívat, ale musela jsem... Když jsem došla až k tělům, přeběhl mi mráz po zádech, přímo přede mnou ležel na zemi tatínek s dědečkem. Myslela jsem, že se zblázním. Opět jsem se strašně rozbrečela. Chvilí jsem tam u nich klečela a plakala, ale po chvíli jsem se zvedla a běžela zpátky k rybníku, kde jsem chtěla počkat na Tonda. Doběhla jsem sice na naše smluvené místo, ale Tonda už nepřišel. Cítila jsem se úplně sama na celém světě. A v tu chvíli mi to došlo, ještě tu byl Jurášek. Ani chvíli jsem už nepřemýšlela a běžela jsem k ohradě. Už z dálky jsem viděla koně, jak jsou neklidní, běhali po celé ohradě, vyhazovali zadníma nohama, řehtali a navzájem se kopali. Snažila jsem se jim pomoc, ale nevěděla jsem jak. Jurášek se snažil zbourat ohradu. A v tu chvíli mě to napadlo. Otevřela jsem ohradu a pustila je ven, koně ani chvíli neváhali a vyběhli z ohrady a utíkali směrem k lesu. Ještě chvíli jsem se za nimi dívala a v duchu se loučila. Zaslechla jsem hlasy, a tak jsem se otočila a viděla jsem, jak se ke mně blíží vojáci. Bylo mi jasné, že až mě tu uvidí, tak že mě tu jen tak nenechají, ani jsem se nesnažila utéct. Odvedli mě k ostatním a odvezli do koncentračního tábora, přežila jsem všechnu válečnou hrůzu snad jen díky tomu, že jsem myslela na Juráška, držela mě při životě myšlenka, že se přece jen někomu z mých blízkých podařilo se zachránit a přežít, i teď čekám, že u plotu ohrady s koňmi, o které

se teď starám, zařehtá můj přítel z dětství - Jurášek.

KAROLÍNA LIEBEZEITOVÁ

5.

14.březen 2010

Dnes mě otec veze do školy. Bavíme se a smějeme, takže cesta nám rychle ubíhá.

Už jsme u školy, vystupuju, loučíme se a já otce ještě varuji, aby se připoutal.

Říká „Jo!“ ale já stejně vím, že to udělá až u nějakého většího města. Vždy jsem mu to vyčítala, ale už dávno vím, že to s ním ani nehne.

Lidice za 2. světové války

Mladá dívka Šárka jde s tatínkem lesní cestou, když se za nimi začnou ozývat podivné hlasité zvuky. Tatínek Šárku okamžitě vtáhne do lesa, ale i přes pohotovost, se kterou tatínek Šárku strhl do křoví, je němci, kteří za nimi dělali ten hluk, spatřili. Modrookou blondátou Šárku odvezli do německé rodiny na převýchovu. Byla jedna z těch kdo válku přežili bez újmy na zdraví.

Šárčin tatínek už neměl takové štěstí. Zemřel týden před smrtí Adolfa Hitlera v plynové komoře, po pokusu o útěk, se jménem své dcery na rtech.

V posledních minutách svého života pocítil takovou bolest, že smrt pro něj byla vysvobozením.

Na nepřátelském území pro něj smrt byla jediným přítelem, jedinou nadějí.

14.březen 2010

Otec odjíždí a já jdu do školy.

Ve 12:43 mi zazvoní telefon. Zvedám ho a říkám „Halo!“ Odpovědí mi bylo, „Dobrý den, tady policie ČR, mluvíme se slečnou Mráčkovou?!?“

„A-a-ano," vykoktala jsem ze sebe.

„Musíme vám bohužel oznámit, že váš otec zemřel na následky na následky tragické autonehody. Mohl to přežít, kdyby se před jízdou připoutal.“

Začala jsem plakat! Už jsem neřekla ani slovo. Ted' byla smrt nepřitelem. Táta a máma totiž čekali dítě.

Lidice za 2.světové války

Smrt zde byla přítelem a vysvobozením.

14.březen 2010

Tentokrát byla nepřitelem, zemřel otec dvou dětí. Vlastně tří, jen jedno z nich se již narodí jako pohrobek.

Vždy.....

Doba se mění, lidé zůstávají. a jestli je smrt přítelem nebo nepřitelem to se asi nedozvím.

NIKDY.....

Kateřina Tesařová

6.

Kdo je můj přítel? Tato otázka mě trápila celý den. Proč má být lidstvo rozděleno na přátele, ale i nepřátele. Proč ti, co mi něco dělají, musí být hned nepřátelé. Kdo mi v nouzi pomůže? Dokonce i ten, kdo podle mě je nepřítel, by mi také mohl pomoci. Proč si musíme pokládat tuto otázku, když jsme všichni lidé?

František Kořán

7.

Dobrý den, jmenuju se Jirka. Opravdové přátele jsem poznal už ve školce.

První můj opravdový přítel mi pomohl, když mi nikdo ubližoval a v různých jiných situacích, třeba po mně dojedl chleba s drožd'ovou pomazánkou.

V současné době mám dost přátel, kterým můžu věřit a u kterých vím, že mi pomůžou.

Jsem za ně rád!

Moje heslo je: „Opravdový přítel je ten, kterej v nouzi přijde, když ostatní odchází!“

Jiří Vrbeník

8.

Přítel je pro mě ten, kdo mě vytáhne z maléru a kterému můžu věřit. Je sním sranda a nedělá naschvály.

Nepřítel je pro mě ten, kdo dělá vše, abych se ztrapnil a abych něco neudělal dobře.

Jiří Cífk

9.

Kdo je můj přítel? Na tuto otázku pro mě není těžké odpovědět. Je to takový člověk, který se mnou směje, který se mnou mluví, ale zároveň i ten, který se mnou je, když mi není zrovna do smíchu. I já takového přítele mám. Je to Anežka. A proč? Protože ona mě nikdy nenechala ve štychu, vždycky, když jsem potřebovala, tak mi pomohla. Ale samozřejmě se se mnou také smála, když jsem byla šťastná. Takový by měl opravdový přítel být. A jestli mám nějaké

neprátele? Nevím, ale asi ne! Netvrdím, že by se nenašel někdo takový, kdo by mě neměl příliš v lásce nebo naopak. Ale nejspíš bych nenašla člověka, kterého bych vyloženě nenáviděla, asi tohle prostě nemám zapotřebí.

Kristýna Houžvičková

10.

Pro mě je přítel Štěpán

Proč? 😊 protože mi nelže, nic mi neudělá, pomáhá mi. když se něco děje, nenechá mě v problému.

A kdo je pro mě nepřítel 😡?

Ten, kdo mi lže, podvádí mě, vyhrožuje, provokuje, dělá, co já nechci, uráží a nadává, když něco udělá, svede to na mě.

Jaroslav Kandalík

11.

„Jmenuji se Ljuba a je mi 83 let. Teď poslouchejte budu vám vyprávět“:

„Pamatuji si, že jsem se narodila 10. června roku 1927 v Ležákách, bylo to časně ráno, svítilo sluníčko a zpívali ptáčky.“

O 10 let později.....

„Dnes mám narozeniny, ano 10. narozeniny. Je krásně, maminka mi chystá dort a já mezi tím jdu s nejlepším kamarádem Františkem k potoku u lesa pouštět lodičky a hrát si na schovku.“

„Nevím jak je to možné, ale den ode dne, měsíc po měsíci a rok po roce jsem měla Františka stále víc a víc radši a chtěla jsem s ním

trávit stále víc a víc času. Asi jsem se tehdy do něj zamilovala.“

O 4 roky později.....

„Dnes napíšu Františkovi dopis o tom co k němu cítím a že už nechci být jen nejlepší kamarádka, ale něco víc, mám oči jen pro něj!“ (BERU SI PERO, TUŽKU, PAPÍR A JDU PSÁT...)

DOPIS:

„Ahoj Františku uplynulo 14 let a pořád jsme nejlepší kamarádi, hrajeme si, chodíme spolu ven k potoku a každý den si máme co říct. Od doby co jsem měla 10. narozeniny se toho pro mě hodně změnilo. Pamatuješ, jak jsme byli u potoka a mě spadl do vody medajlonek po babičce? Tys pro něj bez váhání skočil a snažil ses ho najít když už jsem myslela, že ho nenajdeme, vynořil ses a řekl: „Je to ztracené, asi ho vzala voda.“ Začala jsem plakat a tys mě objal a řekl: „Neplakej, víš že bych z té vody nevylezl dřív, než bych ho nenašel.“ A připnul jsi mi ho na krk. Z té radosti jsem ti dala pusu a šli jsme domů. Od té doby na tebe pořád myslím a chci s tebou být stále víc a víc času. Asi se ptáš proč ti píšu tento dopis. Možná už tušíš proč. A možná taky ne. Nikdy jsem ti to nedokázala říct, ale já....já....já se do tebe zamilovala a to fakt hodně. Doufám, že to nijak nenaruší naše přátelství.“

♥♥♥♥♥ Ahoj tvoje Ljuba =0* ♥♥♥♥♥

O 1 rok později.....

Ještě jsem nedala Františkovi ten dopis, ale dnes už to udělám, přeci je to už rok a já mu ho mám pořád u sebe. Jdu se přichystat na cestu a půjdu mu ho dát osobně. Dnes je 10. června a jako každý rok mám narozenky a také tento den strávím s Františkem venku. Po obědě

jsem se přichystala na cestu, ale najednou mi bylo divné, že František ráno nepřišel k nám jako vždycky tento den, nikdy nezapomněl, vždy mi přál první. A dnes nic. Co se asi stalo?

O půl hodiny později.....

Už jen pár kroků a jsem v Lidicích....Ale najednou...Slyším výstřely, pláč, křik, padající domy. Vidím prach, zbraně, umírající lidi, rozbourané domy. „Františku, Františku!!!“ křičím. Uvidím ho vybíhat od blízkého domu, chytá mě za ruku a ve spěchu říká : „Poběž !“ Nic nevnímám, jen běžím a chci mu dát ten dopis. Třeba je to poslední chvíle, co s ním strávím, napadá mě. Doběhneme do úkrytu a František ze sebe vychrlí: „Musím jít pomoci rodičům, počkej tu na mě. Mám tě rád, miluju tě, chtěl jsem ti to dávno říct...“ Zoufale jsem ho objala a vtiskla mu dopis do dlaně, usmál se a slíbil, že si ho co nejdříve přečte.

O 6hodin později.....

„Ještě jsem v úkrytu, už nic neslyším, a proto vycházím ven a jdu se podívat, kde je František. Běžím k nim domů, ale z toho zbyly jen trosky. Vidím tam lidi , mrtvé lidi, leží mezi nimi Františkovi rodiče a jeho sourozenci, ale František nikde. Vracím se zpět a najednou slyším jak někdo volá: „Pomoc, prosím, pomoc!“ Po balvany a spadanou omítkou vidím lidské tělo – František! Má v ruce můj dopis, je otevřený a František ho svírá v dlani. Snažila jsem se na něj mluvit, hladila jsem ho, ale on už nereagoval, neřekl nic, nevydal ani hlásku, prostě mi umřel v náručí a já ani nevím.....nevím jestli ten dopis přečetl ...

Když si na to vzpomenu vidím jeho krásné modré a velké oči, jeho rty i jeho úsměv, rozplácnu se a doufám, že na mě dohlíží z nebička a chrání mě jako můj anděl strážný.

Romana Janoušová

12.

Přestože tenkrát mi bylo pouhých 5 let, tento okamžik si pamatuji do detailů. Pamatuji si přesný obličej, dokonce i hlas toho, díky kterému se mi tento okamžik vryl do paměti. Den začal naprosto stejně jako všechny ostatní, však nikdy by mě nenapadlo, že právě tento den obyčejný všední den se stane mou noční můrou.

Bylo už odpoledne, maminka uklízela dům a tatínek se zrovna vracel z práce. Rodiče seděli u stolu a tatínek vyprávěl, co bylo nového v práci, když tu se začaly ozývat výkřiky, rány a výstřely. V tu chvíli jsem nechápala, co se děje. Tatínek vyběhl ke dveřím, aby se podíval, co to je. Ale hned, co otevřel, se s výkřikem skácel k zemi, někdo ho zastřelil. Maminka se k němu okamžitě rozeběhla a se slzami v očích se k němu sklonila, najednou se zvedla, podívala se před sebe, pak se s hrůzou v obličeji otočila na mě a rozeběhla se s otevřenou náručí, jako by mě chtěla před něčím ochránit. Ale doběhnout už nestačila, ve dveřích se objevil muž se zbraní v ruce a zastřelil ji stejně jako tatínka. Já seděla v koutě pokoje a okolo sebe jsem měla hračky. Byla jsem uplakaná, třásla jsem se a strachy jsem ani nedutala. Muž se ke mně přibližoval pomalými kroky. Když už stál těsně přede mnou, tak se sklonil. Se strachem jsem si ho prohlížela. Přesně si pamatuji jeho obličej. Měl tmavé oči a na kratěoučko ostráhané vlasy. Chvilí si mě prohlížel a pak odložil zbraň, pohladil mě po vlasech a utřel mi slzy. V ten okamžik jsem nechápala, co se děje, vzal mě do náruče a zamířil se mnou k truhle, kam si maminka schovávala sváteční šaty. Šaty z truhly vyházel a položil mě do ní. Naznačil mi, že mám být potichu, smutně se usmál, ještě jednou mě pohladil a pak na mě naházal všechny maminčiny šaty a truhlu zavřel. Nevím jak dlouho jsem

tam byla schovaná, ale když se to po nějaké době všechno uklidnilo, pomalu jsem vylezla z truhly a rozeběhla se ze dveří ven. Všude leželi mrtví lidé, většina domů bylo spálených. Kousek ode mě stál hlouček lidí, znala jsem je, byli z vedlejší vesnice. Snažili se pomáhat těm, co přežili. Stála tam i moje teta, bez váhání jsem za ní běžela. Dnes je mi 73 let, zbytek dětství jsem strávila s tetou. Nad tím, co se tehdy stalo, dost často uvažuji. Nevím, co si mám myslet, ten muž mě zachránil, ale také mi zabil rodiče, nevím jestli byl hodný nebo zlý, nevím jestli mu mám být vděčná nebo ho mám nenávidět. Nevím zda je přítel nebo nepřítel, ale každopádně právě on mi zachránil život.

Petra Malecká

13.

Dle mého názoru je přítel ten, kdo v nouzi pomůže. Já sám se nejraději přátelím s holkama, jsou na mě hodné, tak jsem na ně taky hodný, i když je někdy asi štvu, ale mám je rád a doufám že ony mě taky. Dokážou mě vyslechnout a pomůžou, když to jde. A kdo je nepřítel? Zatím žádného já osobně nemám. Vždycky to byl nepřítelem spíš nějaký vysvětlitelný problém, problém někdy ublíží a není to člověk.

Nepřítel je asi ten, kdo nepomůže, a vykašle se na mě
Jiří Novotný

14.

Jsem malý zajíc. Samozřejmě, že mám spoustu přátel, ale i těch, co se se mnou moc nekamarádí. Žádné nepřátelství mezi námi však není. Musíme být totiž pospolu proti našemu největšímu nepříteli - lišce. Ne, že by každá liška byla zlá, ale tak to už mezi námi zajíci a liškami chodí, je to boj na život a na smrt.

Psal se rok 1942, přestěhovali jsme se s celou rodinou do lesa u Lidic. Všecko bylo zpočátku dobré, měli jsme dobrý úkryt, takže jsme byli v bezpečí před liškami, a měli jsme dost potravy. Jednoho dne jsem se šel podívat do blízkých Lidic, kam jsme chodívali často a nikdo nám tam neubližoval, protože jsme moc škody v zahradách nenadělali. Vypravil jsem se do Lidic i toho osudného červnového dne. Byl jsem skoro v zahradě nejbližšího domu a vtom slyším výstřely, šel jsem se podívat blíž. To, co jsem viděl, bylo hrozné! Od té doby vím, že největším nepřítelem nejen zajíců jsou zlí vojáci.

Miroslav Lafant

15.

Ahoj, jmenuju se Hanka. V Lidicích jsem měla kamarádku Veroniku. Obě jsme byly modrooké blondýny. Byly jsme ty nejlepší kamarádky na světě. Všechno jsme si svěřovaly, chodily jsme spolu ven. Obě jsme totiž bydlely v Lidicích, což byla výhoda, mohly jsme spolu trávit soustu času. Jednoho dne nám ve škole naše třídní učitelka oznámila, že k nám přišel nový žák. Když se objevil ve dveřích, zatajil se mi dech a rozbušilo se mi srdce, moc se mi líbil, ale Verče bohužel taky. Tím začal konec našeho přátelství. Dělal na něj hned oči a já věděla, že to nedopadne dobře. Začaly jsme se hádat. Hádky a urážky byly na denním pořádku. Po čase jsem se od holek dozvěděla, že Verča s Lukášem chodí. Byl to pro mě šok. Chodily spolu potom rok. A pak se to stalo! Jednoho dne odpoledne, když jsem se vrátila ze školy, přišli nějací lidé. Měla jsem strach a oprávněně. Vzali tatínka a staršího brácha a odvedli pryč. Mě a maminku vzali do školní tělocvičny. Tady jsem ji také naposledy viděla živou. Ani nevím, kam ji odvezli a asi to už nezjistím. V houfu, do kterého zařadili mě jsem zahlédla Verču, ihned jsem nechala stranou vše, co nás rozdělovalo. Padly jsem si do náruče, ale to už nás brali vojáci a odváděli pryč. Bylo mi do breku. Po dvou dnech úporné zapoceně cesty ve vlaku nás vyvedli ven a rozdělili,

vlastně přidělili do německých rodin. Měla jsem štěstí, byli na mě v rodině hodní, ale když jsem k nim přišla, byla jsem už dost velká na to, abych na svůj původní domov zapomněla. Po válce mi bylo 20 let. Uměla jsem německy, ale rozhodla jsem se vrátit do rodných Čech. A taky do Lidic, abych viděla, jak to tam vypadá. To, co jsem po příjezdu do Lidic uviděla, mi vyrazilo dech. Nic tu nebylo. Nic, vůbec nic. Jen prázdná planina, kde se dalo jen ztěží odhadovat, že tam stála vesnice. Stála jsem tam jako omámená. Procházela jsem „ulicemi“, které jsem měla v paměti, byla jsem na místě, kde stával náš dům, došla jsem k tělocvičně a hřišti, kde jsem s Verčou hrávala košíkovou. Do očí se mi začaly drát slzy.

Když se zase všechno vrátilo do normálu, našla jsem si bydlení a skvělou práci. Jednou jsem šla po ulici a najednou jsem se setkala pohledem s ženou a jako by mnou projel blesk. Verča! Poznala mě a naše setkání po letech bylo nečekané, ale obě jsme z něj měly radost. Vše špatné z dětských let bylo zapomenuto a zbylo jen přátelství.

A já se ptám proč, proč museli moji rodiče zemřít. Válka se pro mě stala nepřítelem. Přítelem zas Veronika.

Kateřina Zelenková

16.

Byla jsem ve škole v Lidicích. Zápasila jsem ze svojí "kamarádkou" Janou. Ten den se mi nic nevedlo. Zkoušení za 4, test za 3. Jana byla šťastná, že se mi nic nevedlo. Byla přestávka, slyšela jsem ránu a zem se dokonce otrásla. Lekla jsem se tak, že mi vypadla tužka z ruky. Pak už jsem to moc neřešila, protože jsem chtěla být nejlepší, tak jsem se učila o přestávkách a úplně jsem na tu ránu zapomněla. Byla poslední hodina, opakovala se rána a v učebně spadnul obraz. Pět minut do konce hodiny, jedna minuta, ZVONÍ! Odcházeli jsme do šatny. S Janou jsme vyšly skoro společně a najednou jsem zůstala strnule stát. Přede mnou hořel dům. Byl to náš dům. Rodiče byli tou dobou v práci, tak se jim snad nic nestalo,

přesto jsem začala zoufale křičet a chytila se Jany, která stála těsně za mnou. Nemohla jsem ani mluvit! NIC! Obě jsme věděly, že teď musíme držet při sobě. Měla jsem stále větší strach a věděla jsem, že uprostřed obce zůstat nemůžeme! Chtěly jsme se vrátit do školy, ale to už nešlo. Neměly jsme kam jít. Neměly jsme koho požádat o pomoc. Všichni měli starost o sebe. O druhé se nestarali. Začala jsem panikařit, že umřu, asi proto, že jsme mýjely několik mrtvých lidí. Doběhly jsme k Janině domu, byl ještě celý, vběhly jsme do sklepa. Uběhly asi 3 hodiny a začalo se stmívat. Bála jsem se o rodiče, ale stále jsem doufala, že se jim nic nestalo. Usnula jsem vyčerpáním. Ale v polospánku mě vylekaly rázné kroky, které se přibližovaly čím dál víc. Podvědomě jsem zamkla. Za chvíli jsem slyšela rány na zamčené dveře. Schoval jsme se s Janou pod rozkládací gauč. Vojáci vyrazili dveře a začali sklep prohledávat. Po pár minutách byli na odchodu, vzali všechno, co mělo nějakou cenu. Než odešli, zakňučel Janin pes, protože měl hlad. Všimli si ho a bezcitně ho odstřelili. Janě vhrkly do očí slzy, ale věděla, že když pípne, skončíme obě jako on. Odešli. Jana se snažila ošetřovat psa, který skoro nežil. Po 2 dnech jsme vyšli na světlo. Všude krev. Žádné domky, domy, byty. Jen holá vypálená pláň. Všude mrtví lidé. Jana vzala psa do náruče a došli jsme do 10 Km vzdáleného města Kladna, kde Jana zamířila k veterináři. Já jsem zatím došla k budově školy, kde bylo napsáno: Pomoc Lidicím. Vešla jsem dovnitř a naproti dveří stála tmavovlasá žena. Maminka! Vběhla jsem jí do náručí a radostí jsem brečela. Za ní šel tatínek, také přežil. Jana se dorazila do školy také, nesla v náruči štěně, které jí dal pan doktor, Janin pes už nešel zachránit.

Po válce jsme si pořídili malý domek v Kladně a s Janou chodíme dodnes venčit své psy společně...

17.

Jmenuji se Josef Langman a je mi 80 let. Řeknu vám příběh, který se stal mému otci a mé matce před 68 lety v Lidicích. Ráno 8.června 1942 jsem den prožíval jako obvykle, krmil husy, slepice, pomáhal mamince vařit a odpoledne skotačil s klukama venku. O dva dny později se však stalo něco neobvyklého. Když jsme venku s hráli na babu, zahlídli jsme v dáli stovky neznámých osob. Když se přiblížily, hned jsme poznali kdo to je. Byli to němečtí vojáci táhnoucí na Lidice. Běželi jsme rychle za rodiči a všechno jim pověděli. Otec vyběhl z domku a začal křičet na celou vesnici: „Němci!Všechny nás zabijou! Zachraň se kdo můžeš!“ Z domku vybíhali lidé a začali panikařit. Najednou se ozval výstřel a všichni ztichli. Po chvilce k mému otci přišel jeden z vojáků a začal říkat něco německy. Ale otec mu řekl, že nerozumí a dostal samopalem přes hlavu. Otec ležel bezmocně na zemi a nehýbal se. Pak začali vojáci postupně zapalovat domek po domku a vypadalo to, že něco nebo někoho hledají... (NEDOKONČENO)

Petr

Bystřický

...tak a tohle bylo hledání přátelství,
nepřátelství, pravdy...

**V celoškolní soutěži nejvíce zaujal text
Petry Malecké z 9. třídy, který je
zveřejněn ve sborníku pod číslem 12.**

Tento text shodně vybrali do svých pěti nej všichni hodnotitelé.

Sborník byl sestaven z textů žáků 6. – 9. třídy ZŠ a MŠ Mšec, ve školním roce 2009/2010. Využito bylo tématu vyhlášeného pro letošní rok v soutěži Lidice pro 21.

století, žáci mohli, ale nemuseli, jak je vidět z různorodosti textů, využít reálie z našeho regionu a tragický osud středočeské vesnice Lidice, která byla srovnána se zemí v době 2. světové války.

· Za pomoc a spolupráci patří velký dík PhDr. Lence Pulcové, ředitelce ZŠ a MŠ Mšec, bez jejíhož nadšení by sborník nevznikl.

Na celoškolním hodnocení prací se podílely: Mgr. Zdena Landová, Mgr. Hana Kvapilová, Pavlína Kleinová, Mgr. Radka Stříbrná, Mgr. Lenka Lafantová, těmto kolegyním také moc děkuji za spolupráci.

Sborník sestavila Mgr. Šárka Eisová, učitelka základní školy.

Sborník i texty jsou využívány pro potřeby školy.